

Vlčí královna

knihy pátá

sepsal Waughin Jarth

Z pera Inzolica, učence druhého století a Montocaiova studenta:

119 3.v.:

Jedenadvacet let vládl císař Antiochus Septim v Tamrielu, a navzdory své uvolněné morálce se projevilo jako schopný vladař. Jeho největším vítězstvím byla ostrovní válka v roce 110, kdy císařská flotila a královské námořnictvo Letního ostrova spolu s magickými silami Psijického řádu úspěšně zničily pyandoneánskou dobovatelskou armádu. Jeho sourozenci, král Magnus z Lilmothu, král Ceforus z Gilane a Potema, Vlčí královna z Haafingararu, vládli dobře a vztahy mezi Císařstvím a královstvími Tamrielu se značně zlepšily. Nicméně ani celá století přehlížení nenapravila neshody, které panovaly mezi říší a králi z Vysoké skály a Skyrimu.

Během jedné ze vzácných návštěv své sestry a synovce Uriela upadl Antiochus, který v průběhu své vlády trpěl několika nemocemi, do komatu. Po celé měsíce skomíral mezi životem a smrtí, a rada starších začala činit potřebné kroky, aby mohla na trůn dosadit jeho patnáctiletou dceru Kintyru.

120 3.v.:

Matko, Kintyru si vzít nemohu, řekl Uriel, kterého tento návrh spíše pobavil než urazil. "Je to moje sestřenice z prvního kolene. A kromě toho je myslím zasnoubená s jedním radním, pánem Modellem."

Nebud' vybíravý. Morálka má své místo a čas, pravila Potema. "Ale s Modellem máš v každém případě pravdu a v tomto kritickém okamžiku bychom radu starších skutečně neměli popudit. Co si myslíš o princezně Rakmě? Ve Farrunu jsi v její společnosti strávil spoustu času."

Ta je v pořádku, prohlásil Uriel. "Neříkej, že chceš slyšet všechny neslušné podrobnosti."

Ušetři mě prosím svého zkoumání její anatomie, udělala Potema obličeje. "Ale vzal by sis ji?"

Asi ano.

Výborně. Zařídím to. Potema si nejprve zapsala poznámku, pak pokračovala. "Král Lleromo byl vždy tím typem spojence, jehož není snadné si uchovat, a politická svatba by mohla udržet Farrun na naší straně. Mohli bychom je potřebovat. Kdy je pohřeb?"

Jaký pohřeb? zeptal se Uriel. "Máš na mysli strýčka Antiocha?"

Samozřejmě, povzddechla si Potema. "Všiml sis, že by nedávno zemřel ještě někdo jiný?"

Po chodbách se honilo klubko malých redgardských dětí, takže nejspíš přijel Ceforus. Magnus dorazil ke dvoru včera, takže už by to mělo být každým dnem.

Pak je na čase obrátit se k radě, řekla Potema s úsměvem.

Namísto svých obvyklých pestrých šatů se oblékla do černého. Bylo třeba, aby svým vzhledem podtrhovala roli zarmoucené sestry. Když na sebe pohlédla do zrcadla, měla pocit, že opravdu vypadá na všech svých třiapadesát let. Kaštanové vlasy jí začínaly prokvétat stříbrem. Dlouhé, chladné a suché zimy severního Skyrimu vytvořily na její tváři síť vrásek, tenkých jako pavučina. Přesto věděla, že když se usměje, dokáže získat srdce, a když se zamračí, vzbuzuje strach. Pro její záměry to stačilo.

Potemin projev k radě starších by mohl být vzorem pro studenty řečnictví.

Začala s lichotkami a sebeponižováním: "Moji nejvznešenější a nejmoudřejší přátelé, členové rady starších, jsem jen provinční královnou a mohu jen hádat, zda vám nepředkládám záležitost, kterou jste se již dávno sami zabývali."

Pokračovala chvalozpěvem na zesnulého císaře, který byl navzdory svým chybám oblíbeným vládcem: "Byl to pravý Septim a velký válečník, jenž zničil - s vaší pomocí - téměř neporazitelnou pyandonejskou armádu."

Neztrácela však čas a rychle přešla k jádru věci: "Císařovna Gysilla naneštěstí neučinila nic, aby zmírnila bratrova žádostivého ducha. Ve skutečnosti se v brlozích tohoto města nikdo nepelešil v tolika postelích jako ona. Kdyby byla přistupovala ke svým povinnostem v císařské ložnici poctivěji, měli bychom dnes skutečného následníka trůnu, nejen ty hňupy a strašpytle levobočky, kteří se prohlašují za císařovy děti. O dívce jménem Kintyra se obecně předpokládá, že je dcerou Gysilly a kapitána stráže. Mohla by být ale třeba i dcerou Gysilly a čeledína ze stájí. To těžko kdy budeme vědět jistě. Rozhodně ne tak jistě, jako známe původ mého syna Uriela, posledního z dynastie Septimů. Moji páni, princové Císařství nestrpí na trůně bastarda, o tom vás mohu ujistit."

Skončila jemně, ale výzvou k činu: "Soudit vás budou vaši potomci. Víte, co musíte udělat."

Toho večera bavila Potema své bratry a jejich manželky v Mapovém sále, své oblíbené císařské hodovní síni. Zdi zde byly plné jasných, ač za ty roky už poněkud blednoucích vyobrazení všech dosud známých zemí: Atmory, Yokundy, Akaviru, Pyandoney, Thrasu. Mohutný skleněný dóm nad jejich hlavami, zmáčený deštěm, propouštěl pokřivený obraz oblohy. Každou chvíli zahřmělo a blesky vrhaly na zdi podivné stíny.

Kdy promluvíš k radě? zeptala se Potema u večeře.

Nevím, zda to udělám, řekl Magnus. "Nejsem si jist, zda mám co říci."

Já si s nimi promluví, až ohlásí korunovaci Kintyry, prohlásil Ceforus. "Čistě formálně, abych jí vyjádřil svou podporu a podporu Hammerfellu."

Ty můžeš mluvit jménem celého Hammerfellu? otázala se Potema s poťouchlým úsměvem. "Redgardové tě musí velice milovat."

Máme v Hammerfellu s Císařstvím výborné vztahy, řekla Ceforova manželka Bianki. "Od uzavření smlouvy ze Stros M'kai se považujeme za součást říše, ale nikoliv za její poddané."

Předpokládám, že ty už jsi s radou mluvila, řekla pichlavě Magnova žena Hellena. Měla diplomatického ducha, ale jako cyrodiilská vládkyně argoniánského království dobře věděla, jak rozpoznat nepřátelství a jak mu čelit.

Ano, řekla Potema a odmlčela se, aby vychutnala sousto dušené poletuchy. "Krátce jsem s nimi o korunovaci pohovořila dnes odpoledne."

Naše sestra je vynikající řečník, poznamenal Ceforus.

Jsi příliš laskavý, bránila se Potema se smíchem. "Mnoho věcí ovládám mnohem lépe než řečnictví."

Například? usmála se Bianki.

Mohu se zeptat, o čem jsi s nimi mluvila? zeptal se podezíravě Magnus.

V tom někdo zaklepal na dveře komnaty. Slyšeli, jak stolník cosi zašeptal Potemě, která se na oplátku usmála a vstala od stolu.

Řekla jsem radě, že korunovaci plně podpořím za předpokladu, že budou postupovat moudře. Co je na tom špatného? řekla Potema a odnesla si s sebou ke dveřím sklenku vína. "Omluvte mě, prosím, má neteř Kintyra si se mnou přeje pohovořit."

Kintyra stála na chodbě v doprovodu císařské stráže. Byla sice ještě dítě, Potema si však uvědomovala, že v jejím věku byla již dva roky provdána za Mantiarca. Určitě tu byla jistá podobnost. Potema si dokázala Kintyru docela dobře představit jako mladou královnu, s temnými očima a sinalou kůží, hladkou a pevnou jako mramor. Princezně na chvíli zaplály oči hněvem, když svou tetu spatřila, emoce ji však rychle opustily a vystřídala je klidná císařská duchapřítomnost.

Královno Potemo, řekla vyrovnaně. "Bylo mi řečeno, že se má korunovace bude konat za dva dny. Tvoje přítomnost při ceremonii ale není žádoucí. Již jsem tvým služebníkům dala pokyny, aby začali balit tvůj majetek, a dnes večer tě eskorta doprovodí zpět do tvého království. To je vše. Bohové s tebou, teto."

Než se Potema zmohla na odpověď, Kintyra a její stráž se otočily a odešly chodbou zpět do reprezentačního sálu. Vlčí královna se dívala, jak odchází, a pak se vrátila do Mapového sálu.

Švagrová, obrátila se Potema k Bianki s hlubokou nenávisí. "Ptala ses, co dokážu lépe, než hovořit? Odpověď zní: válčit."